

ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ PROJECT.

- Θέμα εργασίας: σχολική ενδυμασία στην Ελλάδα από το 1950-1970.
- Ονόματα μαθητών ομάδας: Νικόλας Καραφύλλης, Θεόκτιστος Μελάς, Μιχάλης Τρικοίλης, Πανορμίτης Μαλλιάς, Ανδρέας Καρδούλιας.
- Υπεύθυνος καθηγητής : Δημήτρης Στάμος

ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ 1950-
1970

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΟΛΗ ΟΡΙΣΜΟΣ

Η μαθητική στολή είναι ένα ειδικό ένδυμα , ένα σύνολο τυποποιημένων ρούχων - το οποίο χρησιμοποιείται σε εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Χρησιμοποιείται συνήθως στα σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης αρκετών χωρών. Οι στολές των αγοριών συνήθως αποτελούνται από μαύρα μακριά ή κοντά παντελόνια και ανοιχτόχρωμα μπλουζάκια, τις περισσότερες φορές με γραβάτα. Των κοριτσιών από την άλλη διαφέρουν από περιοχή σε περιοχή και από τα διάφορα σχολικά συστήματα, αλλά τυπικά περιλαμβάνουν ένα φόρεμα είτε με μπλουζάκι είτε με παντελόνες είτε με ποδιές. Ωστόσο κάποιες χώρες επιτρέπουν στα κορίτσια να φορούν παντελόνια.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΣΤΟΛΗΣ

Υπάρχουν κάποια πλεονεκτήματα αλλά και κάποια μειονεκτήματα όσον αφορά τις μαθητικές στολές. Από τη μία πλευρά, το να φοράνε οι μαθητές στολές, τους δίνει μια ομοιομορφία, τους κάνει να δείχνουν ότι είναι σύνολο μιας ομάδας και δεν διαμορφώνονται ρατσιστικές απόψεις και σχόλια για παιδιά που δεν μπορούν να αγοράζουν ακριβά ρούχα. Επιπλέον, φορώντας τις μαθητικές στολές οι μαθητές ίσως νιώθουν πιο υπεύθυνοι σχετικά με το σχολείο.

Από την άλλη πλευρά όμως, το να σου επιβάλλουν τη θα φορέσεις θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως έλλειψη δημοκρατίας. Ένα ακόμη μειονέκτημα είναι ότι καθώς ο τρόπος ντυσίματος είναι και προσωπική εκφραση του χαρακτήρα του καθενός, αν οι μαθητές δεν έχουν αυτή την επιλογή νιώθουν πιεσμένοι και προσπαθούν να εκφραστούν με πιο ακραίους τρόπους.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

- Παππού, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τα σχολικά σου χρόνια.
- Ό,τι θέλεις, Μαρία. Είμαι στη διάθεσή σου.
- Καταρχήν, ποια περίοδο πήγαινες σχολείο;
- Από το 1949 έως το 1955. Πήγα μόνο στο δημοτικό (Βρονταμάς Λακωνίας). Τα χρόνια ήταν δύσκολα. Το Γυμνάσιο ήταν για λίγους.
- Πώς ήταν το σχολείο σου;
- Το σχολείο ήταν ένα απλό σπίτι στο κέντρο του χωριού, με τρία δωμάτια για αίθουσες και χωρίς αυλή. Τα διαλείμματα τα κάναμε στο δρόμο. Σε κάθε αίθουσα έκαναν μάθημα μαζί δυο τάξεις. Πρώτη και Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη, Πέμπτη κι Έκτη. Και μη φανταστείς ότι ήμασταν λίγα παιδιά. Τουλάχιστον 50-60 μέσα σε κάθε αίθουσα. Καταλαβαίνεις πόσο δύσκολο ήταν αυτό και για εμάς αλλά και για τους δασκάλους. Υπήρχε από μια ξυλόσομπα στην κάθε αίθουσα, για ζεστασιά το χειμώνα. Το κάθε παιδί έπρεπε το πρωί να φέρει από το σπίτι του ένα κούτσουρο για τη σόμπα. Όποιος το ξεχνούσε έτρωγε μεγάλη κατσάδα.
- Τι ώρα πηγαίνατε σχολείο;
- Επειδή δεν είχαμε ρολόγια και για να μην πηγαίνει ο καθένας στο περίπου, ο επιμελητής της τάξης είχε την υποχρέωση να πηγαίνει να χτυπάει την καμπάνα της εκκλησίας. Έτσι ακούγαμε οι υπόλοιποι και πηγαίναμε στο σχολείο. Έπρεπε να είμαστε εκεί πριν από τους δασκάλους. Ώση ώρα τους περιμέναμε παίζαμε και σαχλαμαρίζαμε. Μόλις εμφανίζονταν, σταματούσαμε ό,τι κάναμε, στεκόμασταν στην άκρη του δρόμου και όλοι μαζί φωνάζαμε: ‘ΚΑΛΗΜΕΡΑ’. Το μεσημέρι πηγαίναμε στα σπίτια μας για 2 ώρες και στη συνέχεια επιστρέφαμε στο σχολείο και για απογευματινό μάθημα. Πάλι ο επιμελητής μας ειδοποιούσε με την καμπάνα. Μάθημα είχαμε και το Σάββατο. Η ιδιαιτερότητα του Σαββατιάτικου μαθήματος ήταν ότι ο δάσκαλος μας εξηγούσε το Ευαγγέλιο που θα ακουγόταν την Κυριακή στην εκκλησία.

- Δηλαδή θέλεις να μου πεις ότι έπρεπε να πάτε και εκκλησία την Κυριακή; Δεν είχατε ούτε μία μέρα να κοιμηθείτε λίγο παραπάνω;
- Φυσικά και πηγαίναμε κάθε Κυριακή στη εκκλησία και μαζί με τους δασκάλους. Και όχι μόνο αυτό. Δυο παιδιά, κάθε φορά διαφορετικά, έλεγαν ο ένας το Πιστεύω και ο άλλος το Πάτερ Ημών.
- Είχατε συγκεκριμένη στολή για το σχολείο ή φορούσατε ό,τι θέλατε όπως εμείς σήμερα;
- Τα κορίτσια φορούσαν μπλε ποδιά. Τα αγόρια καπέλο. Όλα τα αγόρια έπρεπε να είναι κουρεμένα με την ψιλή μηχανή. Κάθε πρωί γινόταν επιθεώρηση αν ήμασταν φρεσκοκουρεμένοι, πλυμένοι και με καθαρά και κομμένα νύχια. Έστω και ένα απ' όλα αυτά να μην τηρούσε κάποιος, ο δάσκαλος τον χτυπούσε με τη βέργα στην εξωτερική πλευρά της παλάμης, που πονούσε πιο πολύ.

1965-1970

1950-1960

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ